

**R. P. Martini De Esparza Artieda, Navarri, Theologi Societ.
lesv, Cvrsvs Theologicvs**

iln decem Libros, & duos Tomos distributus, Ivxta Methodvm, Qva In
Scholis Societatis Iesv communiter traditur annis quaternis

Continens Secvndam Secvndæ, & Tertiam Partem D. Thomæ

Esparza Arteida, Martin de
Lugduni, 1666

LV. Vtrum omnis, & solus baptizatus sit subiectum idoneum
Confirmationis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94839](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94839)

alius vbi libet valide baptizat. Textus, qui afferuntur in contrarium, exponuntur luculenter à Suar. disp. 36. sect. 6. obseruato more antiquo reconciliandi hæreticos per Episcopalem manuum impositionem, quando ab hæresi redibant ad Ecclesiam Catholicam, siue essent prius baptizati, & confirmati, siue nec confirmati, nec baptizati prius fuissent, immò etiam si baptizati, & confirmati inter Catholicos, & dum erant Catholici, fuissent. Itaque illa manuum impositio erat purè reconciliatiua re ipsa, licet fieret sub imagine penitentiae, & inuocatione Spiritus sancti, vt loquitur Innocentius in illo eodem loco. Vnde quod idem Innocentius dicit solum baptismum tantum esse hæreticis, significat solum baptismum licitè ministrari ab hæreticis, propter specialem eius necessitatem. Quod deinde superaddit plenitudinem Spiritus sancti dari non posse ab hæretico, qui illam perdiderat non reicit valorem Sacramenti, sed illum ipsius effectum, quem assequi non potest, qui absque necessitate confirmatur ab Episcopo hæretico, quia eo ipso grauiter peccat. Vel dicatur, quod non est improbable: Innocentium, sicut, & Leonem loqui de hæreticis, apud quos nulli essent veri, ac legitimi Episcopi. De Cypriano dictum est iterum alicubi supra, & in hac re non agnoscitur eius auctoritas, quia negas valorem, etiam Baptismi collati ab hæretico.

Ad 5. Cum Pontifex committit Presbytero ministerium confirmandi, non substituit ministrum non institutum à Christo, loco ministri instituti ab eodem. Quia tam Episcopus, quam inferior Presbyter sunt instituti à Christo Domino, quod colligitur sufficienter, ex facto ipso Pontificum, & ex approbationibus Conciliorum superius pòderatis, licet diuersimodè instituti sint. Nempe Episcopi absolute, & ex vi ordinis sui; Presbyteri verò inferiores conditionatè tantum, si delegentur ad id à Summo Pontifice, idque vrgenti aliqua graui necessitate. Mouere verò neminem debet, quod nulla eiusmodi exstet institutio Diuina circa materiam, aut formam vllius Sacramenti. Quia nulla Deum necessitas constringit, vt de omnibus conformiter disponat, nec rationes disponendi occurrunt eadem penitusque similes circa omnia.

QVÆSTIO LV.

Virum omnis, & solus baptizatus sit subiectum idoneum Confirmationis?

Videtur quod nec omnis, nec solus baptizatus sit capax Confirmationis. 1. Quia quicumque possunt, & tenentur pugnare, debent instrui armis ad pugnandum idoneis. Possunt autem, & tenentur pugnare pro fide, & Cruce Christi, etiam Neophyti nondum baptizati, atque plures ante Baptismum heroicè pugnando, vsque ad mortem, consecuti sunt triumphum gloriæ absque Baptismo. Ergo omnes etiam nondum baptizati debent præmuniri Sacramento Confirmationis, per quod datur virtus, ac robur ad pugnandum pro fide, & Cruce Christi.

2. In die Pentecostes, quando descendit Spiritus sanctus super Discipulos, cui descensui correspondet Sacramentum Confirmationis, vt dictum est supra, omnibus habitantibus in ea domo datus est Spiritus sanctus, vt patet ex Act. 2. initio. *Et repleuit totam domum ubi erant sedentes*, atque iterum: *Et repleti sunt omnes Spiritu sancto*. Plures autem ex illis nondum erant baptizati certè non omnes illi erant baptizati, de quibus dicitur Act. 10. 44. *Adhuc loquente Petro verba hæc, cecidit Spiritus sanctus super omnes, qui audiebant ver-*

bum; siquidem leguntur postea baptizati. Ergo non soli baptizati sūt capaces plenitudinis Spiritus sancti, & consequenter Confirmationis, per quam illa datur.

3. Qui sunt inhabiles ad pugnandum, sunt etiam incapaces virtutis, & roboris ad pugnandum. Pueri autem, & amentes, & feminae, maximè verò moribundi sunt inhabiles ad pugnandum. Ergo iidem, tametsi baptizati sint, sunt incapaces Confirmationis, vt pote instruendis virtute ad pugnandum; dicente Melchiade Papa in Epist. ad Episcopos Hispaniæ: *Post Baptismum confirmamur ad pugnam*.

4. Idem Melchiades ibidem excludit specialiter moribundos ab hoc Sacramento, dum dicit: *Quamuis continuo transitis sufficiant regenerationis beneficia; videtur tamen Confirmationis auxilium necessaria sunt. Quia Confirmatio armat, & instruit ad agones mundi huius, & praelia reseruandos. Qui autem post Baptismum cum acquisita innocentia immaculatus peruenit ad mortem, confirmatur morte. Quia iam non potest peccare post mortem*. Ergo moribundi, tametsi baptizati prius fuerint, confirmandi nequaquam sunt.

5. In Pontificali Romano præcipitur sic: *Nullus Christianis fidei documentis non edoctus, ingerat se ad percipiendum hoc Sacramentum Confirmationis*. Ergo ad suscipiendam Confirmationem non sufficit esse baptizatum, sed requiritur præterea hæc vt minimum dispositio peritiæ documentorum fidei, vt scribè in iungit S. Carolus Borromæus in decretis medio lib. 3. de vnct. tit. 27. cap. 31.

Respondetur. Certum est omnes, & solos baptizatos, esse capaces Sacramenti Confirmationis valide suscipiendi. Solos quidem, quia Baptismus est ianua Sacramentorum, vt dictum est supra, & quia robur ad pugnam, quod confertur per Confirmationem; necessariò præsupponit sua natura vitam, quæ datur per Baptismum, vt etiam dictum est supra. Omnes verò, quia omnes fideles per manus impositionem Episcoporum debent Spiritum sanctum post Baptismum accipere, vt dicitur in can. omnes de consecr. dist. 5. Confirmatur ex vsu perpetuo Ecclesiæ, quæ diuersis temporibus consuevit conferre hoc Sacramentum omnibus indiscriminatim baptizatis, siue paruulis, siue adultis. Confirmatur rursus, quia Confirmatio est Sacramentum perfectiui Baptismi, vt dictum est supra. *Dei autem perfecta sunt opera*, vt dicitur Deuter. 32. 4. Ergo de intentione Dei est, vt quicumque per Baptismum, accipit vitam spiritualem, per Confirmationem perducatur ad plenitudinem spiritus, sicut est & de intentione naturæ, vt quicumque corporaliter nascitur, perducatur ad ætatem perfectam. Omnis igitur, & solus baptizatus, dum est in via, est subiectum capax Confirmationis.

Ad 1. Sicut, qui nondum accepit sensibiliter initium vitæ spiritualis per Baptismum potest nihilominus, cepisse spiritualiter viuere per actum dilectionis Dei supra omnia, absque vllò sensibili signo vitæ re ipsa adhibito; ita potest absque vllò Sacramento accipere à Deo auxilia interiora gratiæ, quibus pugnare fortiter possit pro fide, & pro Christo, eaque Deus omnibus confert indiscriminatim, quantum absolute sufficit data opportunitate pugnandi. Caterum sicut nemo potest fortiter pugnare pro Christo per auxilia interiora gratiæ, quin prius conuertatur interior ad Deum per alia priora auxilia gratiæ Dei, ita non potest sensibiliter accipere virtutem, & robur ad pugnam spiritualem quod sit per Confirmationem, quin prius acceperit sensibiliter vitam spiritualem, quod sit per Baptismum, eo itaque modo debet vnusquisque instrui ad pugnam, quo potest, & tenetur pugnare; nempe, vel sensibiliter, vel insensibiliter.

Ad 2. Dicit potest illos, qui nondum erant baptizati, accepisse Spiritum sanctum cum plenitudine gratiæ sicut

sicut accipiunt, qui iustificantur ante Baptismum per feruentem dilectionem Dei super omnia, non tamen accepisse effectum adequatum Sacramenti Confirmationis, quia non acceperunt characterem, qui est proprius eius effectus, ideoque mansisse capaces huius Sacramenti, sicut & Baptismi, quem postea susceperunt, sicut etiam fortassis susceperunt Confirmationem, licet huius susceptio, non exprimitur seorsim, sed subintelligatur tacite sub expressione susceptionis Baptismi, quatenus confirmatio ex sua natura est perfectio, & complementum Baptismi. Dicit deinde potest eos, qui in die Pentecostes, erant simul cum Discipulis recepisse totum effectum huius Sacramenti, absque ipso Sacramento, ideoque mansisse incapaces illud deinde suscipiendi, id tamen factum esse præter legem ordinariam ex privilegio speciali, volente Deo operari pro ea vice independentem ab instrumentis sensibilibus, quod iuxta providentiam suam ordinariam non operatur, nisi per eadem instrumenta. Quo plurimum inclinat Greg. Naz. orat. 24. dicens, illo facto ostendisse Spiritum sanctum se esse Deum, & gratiæ Dominum, *qui in quos, & quando, & quantum voluit, spirat*. Vtrumvis horum, probabiliter dicitur, & neutrum vlla ex parte contradicit conclusioni posita, quæ videlicet procedit de lege ordinaria, & secluso miraculo, seu privilegio Dei speciali. Prior tamen responsio videtur aliquanto probabilior, quatenus exceptiones legis universales Diuinæ, dum efficaciter non probantur, merito reprobantur.

Ad 3. Quod ad pueros attinet, tametsi pugnare non possint, dum earent usu rationis, possunt nihilominus armis spiritualibus instrui ante eundem usum rationis, ut eo accedente pugnare fortiter possint. Nec enim necesse est, aut etiam expediens differre provisionem muniminis, & armorum, usque ad tempus conflictus. Deinde infantibus commune est cum perpetuo amentibus, necnon cum moribundis, ut ex hoc Sacramento percipiant, magnum augmentum gratiæ, & consequenter maiorem gloriæ cumulum, si decedant deinde sine nouo peccato, utque compareant in Regno Cælorum insigniti, ac nobilitati characterem, & insignibus militum Christi. Denique fœminæ non excluduntur à militia spirituali, sicut à temporalis. Quia in Cælestibus, omni persona, & ætatis, ac sexui indifferenter facultate stadium patet, ut dicit Chrysostomus Homil. de Machabæis ante medium. Omnibus igitur prædictis conuenienter confertur istud Sacramentum.

Ad 4. Melchiadis intentio in illis verbis est; moribundis non ea ratione esse necessarium Sacramentum Confirmationis, quia idem necessarium est diutius victuris. Cæterum superest alia ratio vtriusque communis, ut patet ex modo dictis, ob quam etiam mox morituris conferri debet hoc Sacramentum, si commodè fieri possit, ut videlicet in resurrectione appareant perfecti, & ætatis spiritualiter prouectæ, ac plenæ, iuxta illud ad Ephes. 4. 13. *Donec occurramus omnes in virum perfectum in mensuram ætatis plenitudinis Christi*. Tum etiam ut moribundus fortius pugnare possit in illo articulo, in quo aduersarius communis præcipuo conatu omnes suas vires exerit, præsertim aduersus constantiam in fide, quæ est salutis fundamentum.

Ad 5. Consuetudo antiqua aliquando fuit conferendi hoc Sacramentum, etiam pueris ante usum rationis, immediate post Baptismum. Deinde verò inualuit consuetudo non conferendi ante septennium. Quando incipit illucescere usus rationis, atque hoc posterius obseruandum modo est, saltem ut plurimum, uti docent Auctores communiter in præsentis, quia hæc est iam consuetudo communis Ecclesiæ, & ita præscribitur in Rituali Romano. Quod attinet ad

naturam rei secundum se, vtrumque nititur ratione valde probabili. Quia quoad priorem consuetudinem, pueri ante usum rationis tutissimè carent fictione impediens effectum Sacramenti, quoad augmentum gratiæ, eiusdemque fictionis periculo sunt obnoxii, qui sunt compotes rationis. Expediit etiam acquirere plenitudinem gratiæ, & insigne militiæ Christi cum primùm fieri potest, maxime cum contingat plures decedere ante usum rationis, æternumque consequenter carere eo augmento gloriæ substantialis, & accidentalis, si prius confirmati non fuerint, atque exempti à periculo tanti nocimenti. Quoad posteriorem verò consuetudinem maior in primis videtur esse reuerentia Sacramenti, si non admittatur ad ipsum, qui non est compos rationis, nec reuerenter ad ipsum accedere potest propria fide, ac dispositione præuentus. Deinde ratione huius ipsius dispositionis peculiaris maior gratiæ cumulus confertur adulto virtute Sacramenti, iuxta dicta supra in communi, & in particulari circa Baptismum. Præterea efficacius imprimatur animo confirmati, si sit adultus, quod ei dicitur ab Episcopo, dum alapa caditur se deinceps pro nomine Iesu contumelias libenter pati debere. Non enim ita excitat ad hilarem patiendi constantiam, si ab alio postea ea de re instruitur. Denum tutius vitatur periculum iterationis huius Sacramenti, si iam compos rationis illud suscipiat. Nempe non ita præsumitur omnes Christianorum filios esse confirmatos, sicut præsumitur esse baptizatos, propter maiorem necessitatem Baptismi; ideoque est maius aliquod periculum iterandi Confirmationem, si ipse confirmatus meminisse non possit de susceptione huius Sacramenti. Quia verò posteriores istæ rationes, sunt ponderis aliquanto maioris, conuenienter inualuit magis consuetudo illa posterior, & parendum est ordinationibus, quæ proponuntur in obiectione saltem cum non adest ratio aliqua specialis in contrarium, maxime periculum carendi Confirmatione in perpetuum.

QVÆSTIO LVI.

Vtrum Confirmatio imprimat characterem, & conferat gratiam?

Videtur neutrum præstare. 1. Quia character est signum distinctiuum eius, cui imprimatur, ab aliis. Confirmatus autem à nullis aliis distinguitur, seu discernitur ex vi huius Sacramenti. Quia ab Infidelibus supponitur iam discretus per Baptismum; à fidelibus verò discerni non debet, quia Confirmatio omnibus fidelibus, debet esse communis, ut nuper dictum est.

2. In Circumcisione non imprimebatur character spiritualis, quia ipsa circumcisio erat character corporalis. In Confirmatione autem, imprimatur similiter character corporalis, siquidem confirmatus signatur signo Crucis, dum vngitur chrismate in fronte, ut dictum est. Ergo Confirmatio non imprimit characterem spiritalem.

3. Per Sacramenta non confertur specialis gratia absque speciali fine, ad quem illa ordinetur. Confirmatio autem non ordinatur ad finem aliquem specialem. Quia professio fidei & Crucis Christi est communis omnibus baptizatis, atque ad eam ordinantur ex vi Baptismi. Ergo Confirmatio non confert gratiam.

Art. 1. Respondetur. Sacramentum Confirmationis imprimat characterem, & confert vberimum augmentum gratiæ habitualis cum iure auxiliorum actualium gratiæ, proportionaliter efficacium, ad fortem, ac constantem professionem fidei, & nominis Christi,